

Foruden denne Kritik, der retter sig mod Ordningens almindelige Principper, er der fremsat forskellige Indvendinger mod Ordningens Detailler og dens praktiske Virkninger. Saaledes er det blevet fremhævet, at Ordningens Fortrin — de sagkyndige Dommere — ikke er nogen Nytte til, hvis Striden drejer sig om, hvorvidt en Fejl ved et Dyr er synlig eller usynlig, thi dette Skøn er medicolegalt (Krabbe i Rigsdagstidende, Folketingets Forhandlinger 1905—06 Sp. 4644), eller hvis Afgørelsen afhænger af en Vidneforklaring (sammesteds Sp. 4645), eller hvis der er Tvivl om et Dyrs Identitet (sammesteds Sp. 4646).

Endvidere, at Voldgiftsretterne fordeler Sagsomkostningerne uretfærdigt (Ugeskrift for Retsvæsen 1908 B. Side 72), at Voldgiftsretterne paakender Spørgsmaal, der henhører under Domstolenes Kompetence, f. Eks. om en Handel er indgaaet eller ikke (Ugeskrift for Retsvæsen 1910 B. Side 220), at Voldgiftsretterne har Tendens til at paalægge Sælgeren Bevisbyrden for, at det solgte Dyr var fejlfrit (Ugeskrift for Retsvæsen 1913 B. Side 10—13), og at Voldgiftskendelserne undertiden affattes som „uendelige“ Domme (Ugeskrift for Retsvæsen 1908 B. Side 199).

Endelig indeholder Ugeskrift for Retsvæsen et betydeligt Antal Eksempler paa forkerte Afgørelser, truffet af Voldgiftsretterne i „oplagte“ Tilfælde, se f. Eks. Ugeskrift for Retsvæsen 1908 B. Side 195 og 199, Ugeskrift for Retsvæsen 1911 B. Side 71 ff., 150 ff., 187 ff. og 303 ff.“

B. Over for de her anførte Betragtninger har man fra Udvalgets Veterinærer og Landbrugsrepræsentanters Side særlig anført følgende:

„Man vil ikke bestride, at Voldgiftsinstitutionens Oprindelse til Dels er motiveret ved den dagældende Retsplejes Langsomhed og Omstændelighed, og at dette Forhold har medvirket til Rigsdagens Vedtagelse af de første Voldgiftslove. Det nævnte Motiv er dog ikke berørt i de Henvendelser til Regeringen, der var den umiddelbare Aarsag til Fremsættelsen af Voldgiftslovsforslaget i 1906, og har næppe nogen Sinde været Landbefolkningen bevidst. Saa vel de Mænd, der tog Initiativet til Voldgiftsinstitutionens Indførelse, som Befolkningen baade dengang og senere har opfattet Voldgiftsafgørelsesmaaden alene som et i sig selv egnet Middel til Simplificering og Fremskyndelse af Sagerne, til Fremme af reel Handel med Husdyr og til Hindring af uheldige Former for Mellemlandervirksomhed.

De paagældende Udvalgsmedlemmer, der tilsammen repræsenterer et betydeligt Kendskab til Landbefolkningen i Landets forskellige Egne, har nu det bestemte Indtryk, at Befolkningen, der i 30 Aar har anvendt Voldgiftsinstitutionen ud fra det nævnte Synspunkt, ikke nærer noget som helst Ønske om at se Voldgiftsinstitutionen afskaffet, men at der tværtimod i det store og hele hersker Tilfredshed med og Tillid til Voldgiftsinstitutionen i dens nuværende Skikkelse. Dette Indtryk finder man yderligere bestyrket derigennem, at den Kritik, der er fremkommet under Rigsdagsbehandlinger angaaende de forskellige Husdyrvoldgiftslove, udelukkende er fremsat af Rigsdagens Fagjurister, medens Landbrugsrepræsentanterne stedse har udtrykt Tilfredshed med og Anerkendelse af Forslagene. I samme Retning — og dette tillægger man betydelig Vægt — taler ogsaa det overvejende Flertal af de til Udvalget indgaaede Udtalelser fra de staaende Voldgiftsdomstole og de nedenfor (Side 105—09*) citerede Henvendelser fra Heste- og Kreaturhandlerforeninger, der alle — bortset fra Hestehandlerforeningen for København og Omegn — gaar ind for Voldgiftsordningen. At de fra Sagførerraadet indgaaede Sagførerudtalelser bryder Staven over Voldgiftsinstitutionen, tillægger vi heroverfor relativt ringe Vægt, dels fordi Sagførerne ifølge deres Uddannelse og Kald naturligt er indstillet

*) Bilaget ikke optrykt her.